

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. 1,29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 559 ●
● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τί τρώμε; Τί σερβίρουμε;

Αρχίζουμε μέ δυό σοφούς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Λέει γιά τό εὐμετάβλητο τῆς ζωῆς καί τοῦ κόσμου: «Εὐκολα κατακυβλάει καί μεταβάλλεται ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων. Ἡ νεότητα βιάζεται νά γίνη γερατειά. Ἡ ὀμορφιά τρέχει νά γίνη ἀσχήμια. Ἡ ρωμαλεότητα νά γίνη ἀδυναμία, ἡ ὑγεία μεταπίπτει σέ ἀρρώστια, ἡ δόξα σέ εὐτελισμό, ὁ πλοῦτος σέ φτώχεια, ἡ τιμή σέ περιφρόνησι. Μοιάζει ἡ ζωή μέ ποτάμι, πού δέν θέλει πουθενά νά σταθῆ, ἀλλά τρέχει βιαστικά πρός τό γκρεμό» (Ε.Π.Ε. 18α,296).

Ὁ ἄλλος εἶναι σπουδαῖος θεολόγος τῆς σύγχρονης Ὁρθοδοξίας, ὁ Ἀλέξανδρος Σμέμαν. Λέει στό βιβλίο του «Γιά νά ζήση ὁ κόσμος»: «Ὁ ἄνθρωπος εἶναι αὐτό πού τρώει». - «Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά φάει γιά νά ζήσει, πρέπει νά βάλει τόν κόσμο μέσα στό κορμί του καί νά τόν μετασχηματίσει σέ ἄνθρωπο, σέ σάρκα καί αἷμα. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος παρουσιάζεται γιά τόν ἄνθρωπο σάν ἕνα τραπέζι».

Πῶς τό νοοῦμε αὐτό; Μᾶς πόθησε Ἐκεῖνος, ὁ Θεός Λόγος. Καί μᾶς πῆρε μέσα Του. Μετουσιώθηκε ὁ Χριστός, γιά νά μετουσιώσῃ τόν κόσμο.

- Τρώω σημαίνει: ποθῶ.
- Τρώω τόν κόσμο σημαίνει: ποθῶ ὅλο τόν κόσμο.
- Τρώω σημαίνει: τρέφω καί τρέφομαι. Τρέφω τόν κόσμο μέ τό ἀθάνατο Ψωμί καί τρέφομαι ἀπό τόν κόσμο μέ τήν ἀγάπη τοῦ κόσμου.
- Τρώω τόν κόσμο σημαίνει: κάθομαι στό ἴδιο τραπέζι μέ ὄλους. Ὁ κόσμος ὅλος γίνεται κοινωνός τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ. Γίνεται κοινωνός μέ ὄλους.
- Ὅπως τό ψωμί καί τό φαῖ δέν μένουν αὐτά πού εἶναι, ἀλλά ἀλλάζουν καί γίνονται αἷμα καί κύτταρα καί ζωή, ἔτσι καί ἡ ἀγάπη καί ἡ προσφορά στόν κόσμο. Δέν μένουν σέ ὑλικά μόνο ἐπίπεδα. Μεταβάλλονται σέ αἷμα καί σῶμα Χριστοῦ!
- Μή φαίνεται παράξενο. Ὁ Χριστός πῆρε ψωμί καί κρασί γιά νά θρέψῃ τόν κόσμο, ἢ μάλλον γιά νά κἀνῃ τόν κόσμο κοινωνία.

Συμπόσιο μέ τό Θεό

Ἡ εἰκόνα τοῦ συμποσίου παραμένει σ' ὅλη τήν Ἁγία Γραφή κεντρική. Εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς ζωῆς στήν ἀρχή της (πρωτόπλαστοι), ἀλλά καί ἡ εἰκόνα τῆς ζωῆς στό τέλος της, στό πλήρωμα της.

Ἄς θυμηθοῦμε τούς παραβολικούς λόγους: «Ἐποίησε δείπνον μέγα καί ἐκάλεσε πολλούς» (Λουκ. ιδ' 16) - «Δεῦτε ἀριστήσατε» (Ἰωάν. κα' 12) - «Παιδιά, μήτι προσφάγιον ἔχετε;» (Ἰωάν. κα' 5).

● Δέν ἀναφέρεται ὁ Κύριος σέ ἀνάγκες τοῦ σώματος, ἀλλά κυρίως σέ δύο πράγματα: Στήν πνευματική πανδασία καί στήν κοινωνία τῆς ἀγάπης.

Ἔτσι γύρω ἀπό ἕνα τραπέζι: Νά πῶς ἀλλάζει ὁ κόσμος. Χωρίς διακρίσεις, ἀφοῦ εἶναι τό ἴδιο Σῶμα καί τό ἴδιο Αἷμα, τό ἴδιο ψωμί καί τό ἴδιο κρασί. Καί δίνουν ζωή.

● Ὁ Χριστός γιατί ἔπλασε τόν παράδεισο; Γιά νά γευεταί ὁ ἄνθρωπος καί νά ζήσει μαζί μέ τό Θεό αἰώνια.

● Ὁ Χριστός γιατί ἦρθε στόν κόσμο; Γιά νά ζήσει ὁ κόσμος. Εἶναι ὁ ἴδιος τό Ψωμί, ὁ Ἄρτος, πού προσφέρεται σάν φαγητό, σάν ἀληθινή βρώσις στή θεία Κοινωνία. «Ἡ σάρξ μου -λέει- ἀληθῶς ἐστι βρώσις, ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς» (Ἰωάν. στ' 51). Γιά νά ζήσει ὁ κόσμος!

● Ὁ Χριστός χαρίζει τήν ἀλλαγὴ τοῦ κόσμου, ἀφοῦ τόν τρέφει καί τόν ἐνσωματώνει μέ τόν ἑαυτό Του. Καί ἐσχατολικά τόν περιμένει συνδαιτημόνα. «Ἴνα ἐσθίητε καί πίνητε ἐπί τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ βασιλείᾳ μου» (Λουκ. κβ' 30).

Τό πρόβλημα τῆς ἀλλαγῆς ἔχει σχέση μέ τό τί γευόμαστε.

Ἡ ἀλλαγὴ πρὸς τό χειρότερο, ἡ ἀλλαγὴ ἀπὸ τῆς ζωῆς στό θάνατο, ἀπὸ τῆς ἀγάπης στήν ἀποξένωσι τοῦ Θεοῦ, πῶς ἔγινε; Μέ τήν ἀθέτη τροφή.

Δέν θά γευτῆτε! λέει ὁ Θεός γιά τήν συγκεκριμένη βρώσι.

Γεύτηκε ὁ ἄνθρωπος!

Καί ἀλλάξε! Ἡ πτώσις τοῦ ἀνθρώπου ἔχει σχέση μέ τήν τροφή. Ἐφαγε ὁ Ἀδάμ. Ἐφαγε ἀκατάλληλη τροφή. Γεῦσις

ἀπαγορευμένου σημαίνει γεῦσις θανάτου.

Ὁ καρπός, πού δοκίμασε ἡ λαίμαργία τῆς παρακοῆς, δέν ἦταν προσφορά τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶχε προσφερθῆ ὡς δῶρο, ἀλλ' ὡς ἄσκησις. Δέν τόν εἶχε εὐλογῆσει ὁ Θεός. Ὅπως καί σήμερα τρῶμε καί καταβροχθίζουμε χωρίς νά εὐλογῆ ὁ Θεός.

● Ὁ κόσμος θά ἀλλάξει, ἂν προσέξει τήν τροφή του. Ἄν ὅλοι προσέχουμε τί μᾶς σερβίρουν. Ὅχι μόνο ὑλικά, ἀλλά κυρίως πνευματικά, ἀφοῦ καί τά μάτια τρῶνε καί τά αὐτιά τρῶνε καί ἡ καρδιά τρῶει καί τό μυαλό τρῶει.

Γιατί χάσαμε τόν κόσμο;

Ὅταν χάνουμε τόν κόσμο, χανόμαστε καί μεῖς. Ἀφοῦ χωρίς τόν κόσμο δέν θά σωθοῦμε.

Θά σωθοῦμε χωρίς ἀγάπη στόν κόσμο; Χωρίς προσφορά στόν κόσμο; Χωρίς νά σερβίρουμε Χριστό στόν κόσμο; Ὁ Κύριος εἶπε: «Πορευθέντες εἰς τόν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τό εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει» (Μάρκ. ιστ' 15).

Δέν θά πᾶτε γιά νά ἐκπολιτίσετε τόν κόσμο. Θά πᾶτε, γιατί πεινᾶει ὁ κόσμος.

● Τό εὐαγγέλιο εἶναι τροφή καί μεταστροφή.

● Τό εὐαγγέλιο εἶναι τροφή καί μετατροπή.

Ὁ κόσμος πρέπει νά ξανακερδηθῆ. Ἡ μπαίνεις μέ τόν κόσμο στό ἀεροπλάνο καί ἀνεβαίνεις ψηλά, ἡ κλείνεσαι μέ τόν κόσμο στό σαπιοκάραβό του καί καταποντίζεσαι μαζί του.

Ὁ κόσμος πρέπει ν' ἀλλάξει. Καί μπορεῖ, ὅταν τοῦ δώσουμε τή ζωὴ τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ Χριστός τῆς ἀλλαγῆς. Ὁ Χριστός τῆς μεταμορφώσεως.

● Ὁ κόσμος πρέπει νά ἀλλάξει. Καί θά ἀλλάξει, ἂν ἀλλάξει τροφή.

Τρῶμε ὅσα σερβίρει ὁ κόσμος, ἰδίως στά τηλεοπτικά καί ψηφιακά του τραπέζια. Τρῶμε κοπριές καί γινόμαστε ζῶα. Τῆς μυθικῆς Κίρκης τό ραβδάκι εἶναι ἡλεκτρονικό πλέον. Ἀλλαγὴ γιά τόν κόσμο σημαίνει: Γουρουνοποίησις τοῦ

κόσμου. Ὑλη καὶ ἰλύς. Λάσπη καὶ βρωμιά.

● Ἄν ἀλλάξῃ τροφή, θά ἀλλάξῃ ζωή, θά μεταβληθῇ ἀπὸ μᾶζα σέ κοινωνία, ἀπὸ πτώμα σέ σῶμα, ἀπὸ σῆψι στὰ ὕψη.

«Γεύσασθε καὶ ἴδετε...» (Ψαλμ. λγ' 9).

Καὶ στὰ δύο σημαντικά θαύματα τοῦ Κυρίου παρατηροῦμε ἀλλαγὴ γεύσεως:

● Τό ἕνα στό γάμο τῆς Κανᾶ (Ἰωάν. β' 1-11): Τό νερό γίνεται κρασί, καλὸ κρασί. Γλύκα ἢ ζωὴ, μέ τὴν παρουσία, τὴ γεῦσι τοῦ Χριστοῦ. Χαρά εἶναι ἢ ζωὴ. Καὶ γάμος καὶ ἔνωση καὶ κοινωνία μυστική.

● Τό ἄλλο στό Μυστικὸ Δεῖπνο (Μάρκ. ιδ' 22-25). Ἐχουμε ἀλλαγὴ τροφῆς καὶ ποτοῦ. Τό ψωμί γίνεται Σῶμα Χριστοῦ. Τό κρασί γίνεται Αἷμα Χριστοῦ.

Μέ τὴ νέα τροφή δέν εἴμαστε κόμματα θρησκευτικὰ. Εἴμαστε Σῶμα πανανθρώπινο.

Δέν εἴμαστε ὀπαδοί. Εἴμαστε μέλη τοῦ ἴδιου σώματος, ὅλος ὁ κόσμος.

Δέν εἴμαστε ἀπλῶς πιστοί. Εἴμαστε κοινωνοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ κοινωνία ἀγάπης μεταξύ μας.

● Μᾶς δίνει ὅλο τό Σῶμα Του καὶ ὅλο τό Αἷμα Του, γιὰ νά ἀλλάξουμε, γιὰ νά ζήσουμε, γιὰ νά μὴ πεθάνουμε ποτέ.

Γινόμαστε σῶμα Του. Μέλη Του.

Πάει ὁ ρατσισμός!

Πάει ὁ ἀτομισμός!

Πάει ἡ φιλαντία.

Ἐπίδρασις στὸν κόσμον

Χάσαμε τὸν κόσμον. Γιατί γυρίζει σάν τρελλός, χωρὶς κέντρο, χωρὶς σκοπὸ. Ὁ χριστιανός, καὶ μάλιστα ὁ ἱερέας, στέκεται στό κέντρο τοῦ κόσμου. Ἐνοποιεῖ ὅλο τὸν κόσμον, δέεται «*ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου*».

Ἡ γῆ γυρίζει. Καὶ ὁ κόσμος γυρίζει. Τό θέμα εἶναι γύρω ἀπὸ ποῦ περιστρέφεται; Γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο τό σταθερὸ ἢ γύρω ἀπὸ ἕνα κομήτη; Γύρω ἀπὸ τό Χριστό ἢ γύρω ἀπὸ ἕνα σύγχρονο εἶδωλο;

«Ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» (Α' Ἰωάν. ε' 19).

● Ἄν ὁ κόσμος, ὁ χωρὶς Χριστό κό-

σμος, τῆς ὕλης καὶ τῆς πλεονεξίας, εἶναι πονηρός καὶ ἐπίδρα καταλυτικὰ, τότε ἡ πρώτη θέσις μας εἶναι ἡ ἄρνησίς μας: «Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν» (Ρωμ. ιβ' 2).

● Ἄν ὁ κόσμος εἶναι συρμός, ποῦ σύρει καὶ παρασύρει, ὥστε στό τέλος νά μᾶς διασύρῃ, τότε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κόσμου ξεκινᾶ ἀπὸ τὴ δική μας ἀντίστασι.

Τὴν ἐλευθερία δέν τὴν ζῆς ὅσο ὑπάρχει τυραννία καὶ δικτατορία. Εἶναι κυριολεκτικὰ δικτατορία ἢ γνώμη τοῦ κόσμου. Ἀλλιῶς πῶς θά παράγγελνε ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης: «Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον μηδέ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ»; (Α' Ἰωάν. β' 15). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἀφεντικὸ μας κάναμε τὸν κόσμον, τὴ μᾶζα τοῦ κόσμου. Καὶ μάλιστα ἀφεντικὸ σκληρό, πραγματικὸ τύραννο. Ὁ συρφετός δέν χρειάζεται κἄν νά μᾶς διατάξῃ. Ἀρκεῖ νά πῆ τί τοῦ ἀρέσει (ἢ μόδα), κι ἀμέσως ὑπακούουμε σέ ὅλα*» (Ε.Π.Ε. 18,332).

● Ἄν ὁ κόσμος εἶναι μολυσμένη ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τὴ ρύπανσι τῆς ἀμαρτίας καὶ τό βόρβορο τῆς διαφθορᾶς, τότε ὁ Χριστιανός ζῆ καὶ μέ τὴ βεβαιότητα, ὅτι μπορεῖ νά περάσῃ ἀμόλυντος ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ μέ τὴν πίστι, ὅτι τό ἀποσημειτικὸ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος μπορεῖ νά μετατρέψῃ τὴ βρωμιά σέ ἐνώδια Χριστοῦ.

Ὁ Χριστὸς δέν μολύνεται. Γι' αὐτὸ καὶ ἄδικα σκανδαλίζονταν οἱ φαρισαῖοι, ποῦ Τὸν ἔβλεπαν νά συναναστρέφεται τοὺς ἀμαρτωλούς τῆς γῆς. Ἄν ὁ ἥλιος μολύνεται, ἀκουμπώντας μέ τίς ἀκτῖνες του τὴ λάσπη καὶ τὴν κόπρον, ἄλλο τόσο ὁ Χριστὸς, ὁ ἥλιος τῆς Θεότητος, ἦταν δυνατὸν νά ὑποστῇ μολυσμὸ ἢ ν' ἀποκτήσῃ κηλίδα ἀγγίζοντας τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ σάρκωσίς Του φανερώνει, ὅτι ὄχι ἀπλῶς ἀγγίζει, ἀλλ' ἀγκαλιάζει ὅλη τὴν ἀνθρώπινη φύσι, καὶ δέν μολύνεται ἀντίθετα τὴν ἀγιότητα.

Καὶ ὁ χριστιανός προσέχει νά μὴ μολύνεται. Προσέχει νά μὴν ἐπηρεάζεται, ἀλλ' ἀντίθετα, νά ἐπηρεάζῃ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἥλιος,*

όταν ρίχνη τίς άκτίνες του πάνω σέ πολλές βρωμιές, τίς συγκεντρώνει μετά πάλι καθαρές, έτσι και μείς και πολύ περισσότερο. Συναναστρεφόμεσθε μέ τόν κόσμο, αλλά παραμένουμε, άν θέλουμε, καθαροί, άφου διαθέτουμε άπειρωσ μεγαλύτερη δύναμη» (Ε.Π.Ε. 18α,114).

Τά τρία μετά

- Άν ή προαίρεσις μας είναι άγαθή, τότε πάνω άπό τίς έπιρροές του κόσμου είναι ή χάρις του Χριστού. Στή δική μας καλή πρόθεσι έρχεται του Χριστού ή παντοδύναμη πρόσθεσις. «Τοίς άγαπώσι τόν Θεόν πάντα συνεργεί εις άγαθόν τοίς κατά πρόθεσιν κλητοίς ούσι» (Ρωμ. η' 28).

Δέν φταίει μόνο ό κόσμος. Κι έμείς οι χριστιανοί φταίμε, πού ή γίναμε ένα μέ τόν κόσμο, ή δέν καταλάβαμε τήν παγκόσμια άποστολή μας, ότι δηλαδή είμασθε τό φώς του κόσμου (Ματθ. ε' 14).

Πήραμε ένα Χριστό και Τόν βάλαμε στό... κρατητήριο του έαντουλή μας, και ξεχάσαμε τήν έξής άλήθεια: Χριστός περιωρισμένος στά τείχη τής δικής μας μόνο καρδιάς, είναι και για μάς άχρηστος. Ξεχάσαμε τό του Παύλου: «Ταύτα παράθου πιστοίς ανθρώποις» (Β' Τιμ. β' 2).

Έκείνο πού φταίει έπομένως είναι ή προαίρεσις μας, ή ραθυμία μας, ή άπροθυμία μας. Λέει ό Χρυσόστομος: «Ούτε ό κόσμος είναι πονηρός ούτε τά άμαρτήματα και τά έγκλήματα όφείλονται στήν παρούσα ζωή· όλα όφείλονται στή διεφθαρμένη προαίρεσι του ανθρώπου. Μή μου πής, ότι σπάνια βρίσκονται άνθρωποι, πού κατορθώνουν τήν άρετή. Τί λές, ώ άθλιε και ταλαίπωρε άνθρωπε; Λές ότι είναι πονηρή ή ζωή αυτή; Μά σ' αυτή τή ζωή γνωρίσαμε καλά τόν Θεό. Σ' αυτήν σκεπτόμασθε και άγωνιζόμεσθε για τά μέλλοντα. Σ' αυτήν γινόμεσθε άπό άνθρωποι, άγγελοι. Σ' αυτήν άξιωνόμεσθε να συγχορεύουμε μέ άγγελικές δυνάμεις» (Ε.Π.Ε. 20,182-184).

- Άν ένας άγιος άξίζει περισσότερο άπό όλο τόν κόσμο, όπως τό μικρό

διαμάντι άξίζει περισσότερο άπό βουνό κοπριάς, τότε φαντασθήτε τί θά ήταν ό κόσμος, άν όλοι οι άνθρωποι ήσαν άγιοι.

Στή ζυγαρία των άξιων, κατά τόν άπόστολο Παύλο, όλος ό κόσμος ό πονηρός, αλλά και όλος ό κόσμος ό φυσικός, αλλά και όλος ό κόσμος ό συμπαντικός, δέν άξίζει όσο ένας άγιος: «Ίν ούκ ήν άξιος ό κόσμος» (Έβρ. ια' 38). Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Κι άν άκόμα όλο τόν κόσμο παραβάλης μέ τούς άγίους, θά δής, ότι ή ζυγαρία θά κλείνη προς τό μέρος τους, διότι είναι τιμιώτεροι όλου του κόσμου» (Ε.Π.Ε. 25,226).

- Άν ό Χριστός είναι τά τρία μετά, τότε γιατί σταματάμε στό άθλιο τώρα του κόσμου, όπου οι πολλοί κλέβουν, άρπάζουν, βιάζουν, σκοτώνουν; Άς προχωρούμε στό μετά τής βεβαίας έλπίδας: Σέ μία κοινωνία μετά, μεταμορφωμένη, μεταστοιχειωμένη, μετασχηματισμένη.

Τά τρία μετά του Χριστού. Ό Χριστός:

Μεταστοιχειώνει.

Μετασχηματίζει.

Μεταμορφώνει.

- Ός Δημιουργός τής φύσεως ένεργεί τόσες μεταστοιχειώσεις: Τό νερό τό κάνει κρασί, στήν άμπελιά. Τό χορτάρι τό κάνει γάλα, στό πρόβατο. Τό γάλα τό κάνει αίμα, στό βρέφος. Μπορεί, όπως δήποτε μπορεί, να μεταστοιχειώσει και τόν κόσμο, έμάς και τόν κόσμο: Τά σκουπίδια να τά κάνει στολίδια. Τό ληστή να τόν κάνει ούρανοπολίτη.

- Ός παντοδύναμος Θεός μετασχηματίζει πάγιες καταστάσεις. Άλλάζει τόν κόσμο. Τί σχήμα είχαν οι μαθητές; Και τί σχήμα τούς έδωσε! Ψαράδες άγράμματοι ήσαν, «μετασχηματιζόμενοι όμως εις άποστόλους Χριστού» (Β' Κορ. ια' 13). Άν ό Σατανάς έχη τή δυνατότητα να μετασχηματίζεται «εις άγγελον φωτός», γιατί οι πιστοί δέν μπορούν να μετασχηματίζονται «εις διακόνους δικαιοσύνης»; (Β' Κορ. ια' 15).

Η γή κάποτε πήρε τό σχήμα αυτό πού έχει, γιατί Έκείνος τήν έπλασε. Ό κόσμος δέν μπορεί να πάρη τό σχήμα και να γίνη δορυφόρος τής βασιλείας

των οὐρανῶν; Μπορεῖ! Ἄρκεῖ νά τό πιστέψουμε.

□ Ὡς Θεός Λόγος, πού σαρκώθηκε, ἔκανε τίς δύο γνωστές μεταμορφώσεις:

Τή μεταμόρφωσι τῆς ταπεινώσεως, πού λέγεται καί εἶναι ἡ σάρκωσις Του.

Τή μεταμόρφωσι τῆς δόξας, πού συμβαίνει στό Θαβῶρ.

Γιατί; Γιά νά μεταμορφώση τόν κόσμο. Ὁ κόσμος μεταμορφώνεται.

Ἄπό πίκρα γίνεται γλύκα, ὅπως καί τό κρασί τῆς Κανᾶ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ Χριστός εἶναι, πού μεταβάλλει στά ἀμπέλια τό νερό καί μετατρέπει τή βροχή σέ κρασί, διά μέσου τῆς ρίζας. Κάτι πού γίνεται στό φυτό μέ τήν πάροδο πολλοῦ χρόνου, τό ἔκανε ἀμέσως στό γάμο τῆς Κανᾶ» (Ε.Π.Ε. 13,56).

Ἄπό ἄγριος γίνεται ἄγιος, σάν τόν Σαῦλο πού ἔγινε Παῦλος.

Ἄπό ἀπλό ψωμί γίνεται Σῶμα Χριστοῦ, σάν τό μυστήριό τῆς θ. Κοινωνίας.

● Θά ἀλλάξῃ ὁ κόσμος, ἄν ὁ Χριστός γίνῃ γιά ὅλους «ἡ τροφή τοῦ παντός κόσμου». Δέν εἶναι ὀρεκτικό ἢ ἐπιδόρπιο ὁ Χριστός. Εἶναι τό κύριο γεῦμα, εἶναι ἡ κεντρική τροφή μας.

Τότε θά ἀλλάξῃ ὁ κόσμος, ὅταν ὁ Χριστός πάψῃ νά εἶναι τό διάλειμμα ἀνάμεσα στίς ἐγκόσμιες ἐνασχολήσεις μας, ἄν πάψῃ νά εἶναι μιά γιορταστική παρένθεσις καί γίνῃ τό ΠΑΝ καί τό ΠΛΗΡΩΜΑ.

Ἡ ἀλλαγὴ πρὸς τό καλύτερο, γιά νά γίνῃ ὁ θάνατος ζωὴ καί ἡ ἀποξένωσις νά γίνῃ κοινωνία, ἐξαρτᾶται καί πάλι ἀπό τό τί γευόμαστε.

Τρῶτε καί Πίνετε! καλεῖ ὁ Χριστός. Τρῶτε καί Πίνετε! καλεῖ συνέχεια ἡ Ἐκκλησία. «Λάβετε, φάγετε» - «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες».

Αὐτή ἡ μεταστοιχείωσις, αὐτός ὁ μετασχηματισμός, αὐτή ἡ μεταμόρφωσις γιά ὅλο τόν κόσμο, ἐξαρτᾶται ἀπό ἕνα προσωπικό μας μετά: Λέγεται μετά-νοια!

● Ἄν ἡ μετάνοια μεταμορφώσῃ τόν ἄνθρωπο, τότε αὐτός ὁ Ἕνας ἄνθρωπος ἀποκτᾶ τεράστια ἀτομική ἢ πυρ-

νική ἐνέργεια ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅταν λέῃ ὁ Παῦλος: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ' 13), δέν φλυαρεῖ οὔτε ὠραιολογεῖ. Πιστεύει καί ἐμπειρικά βεβαιώνει.

Ἕνας! Ὁ ἕνας!

Δύναμις φοβερή. Κρατᾶ ὁ ἕνας τό μυστικό μοχλό, πού ἀναζητοῦσε ὁ Ἀρχιμήδης: «Δός μοι πᾶ σῶ καί τάν γᾶν κινήσω». ἔχει πού νά σταθῇ ὁ χριστιανός: Ὑπέρ τήν γῆν, ὑπέρ τήν ὕλην, ὑπέρ τό Ἐγώ. Στή γῆ πατᾶ, ἀλλά μεταξύ γῆς καί οὐρανοῦ πετᾶ. Καί ἔτσι μέ τό μοχλό τῆς πίστεως ὅλο τόν κόσμο τόν μετακιεῖ.

Ψέματα; Μύθος; Φαντασία; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Φανταστήτε στρατιώτῃ νά ἔχῃ μόνος αὐτός ἀντίπαλο ὅλη τήν οἰκουμένη. Αὐτός ἦταν ὁ Παῦλος. Μόνος ἀνάμεσα σέ τόσους βαρβάρους καί σέ εἰδωλόατρες. Σ' ὅλη τή γῆ καί σ' ὅλη τή θάλασσα γυροῦσε. Κι ἔμενε ἀκατάβλητος» (Ε.Π.Ε. 20,20).

Ὁ Ἕνας! Μαζί μέ τό Χριστό ἀποτελεῖ συντριπτική πλειονοψηφία ἐναντι ὄλων τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἕνας ἄνθρωπος, πού ἔχει ζῆλο καί ἀγία ζωὴ, μπορεῖ νά σώσῃ ὀλόκληρη πόλι ἀπό τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ μιά ὀλόκληρη διεφθαρμένη πόλις δέν ἔχει τή δύναμι νά παρασύρῃ ἕναν ἐνάρετο ἄνθρωπο στήν ἀνήθικη ζωὴ» (31, 164-166).

Ὁ Ἕνας! Μαζί μέ τό Χριστό, ἐνωμένος μέ τό Χριστό, δέν σύρεται ἀπό τό ἄρμα τοῦ κόσμου, ἀλλά ὀδηγεῖ τόν κόσμο πρὸς τό φῶς καί τή ζωὴ.

Ζητεῖται ὁ Ἕνας, πού ἐνεργοποιεῖ τόν ΕΝΑ, τόν Ἰησοῦ Χριστό, γιά τή μεγάλη ἀλλαγὴ.

Θά συνεχίσουμε στό ἐπόμενο.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἡμερολόγιο 2012

ἀφιερωμένο

Στό Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τιμὴ 1 εὐρῶ. Γιά πολλὰ ἀντίτυπα γίνεται ἐκπτώσις. Τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440

Ὁ Χρυσόστομος γιά τούς μάρτυρες

«Ἐμιμήσω μάρτυρα; Ἐζήλωσας αὐτοῦ τήν ἀρετήν;
Κατ' ἔχνος αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας ἔδραμες; Καί οὐκ οὔσης ἡμέρας μάρτυρος, ἑορτήν
μάρτυρος ἐτέλεσας.

Τιμή γάρ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος.

«Ὡσπερ γάρ οἱ τά φαῦλα πράττοντες, καί ἐν ἑορταῖς ἀνέορτοί εἰσιν, οὕτω καί οἱ τήν
ἀρετήν μετιόντες, καί πανηγύρεως οὐκ οὔσης, ἑορτήν ἐπιτελοῦσιν· ἐν γάρ τῷ καθαρῷ
τοῦ συνειδότος ἡ ἑορτή χαρακτηρίζεται...

Καί ταῦτα λέγω, οὐχ ἵνα μή παραγινώμεθα πρός τούς τάφους τῶν μαρτύρων, ἀλλ'
ἵνα παραγενομένοι μετὰ τῆς προσηκούσης ἀπαντῶμεν προθυμίας, καί μή μόνον ταῖς
ἡμέραις αὐτῶν, ἀλλά καί τούτων χωρίς, τήν αὐτήν εὐλάβειαν παρεχώμεθα.

Τίς γάρ οὐκ ἄν ἀγάσαιτο σήμερον ἡμῶν τόν σύλλογον, τό λαμπρόν τοῦτο θέατρον,
τήν ζέουσαν ἀγάπην, τήν θερμήν διάθεσιν, τόν ἀκατάσχετον ἔρωτα;...

Ὁ τῶν μαρτύρων πόθος μιᾶ ἀλύσει πλήθος τοσοῦτον εἵλκυσε, καί τῷ πόθῳ τῶν
μαρτύρων ἐπτέρωσεν, ὡς ἐν οὐρανῷ νῦν πολιτευομένους διατρίβειν.

Πᾶσαν γάρ ἀκολασίας καί ἀσελγείας πατήσαντες προσπάθειαν, τῷ τῶν μαρτύρων
καταφλέγεσθε πόθῳ».

Ε.Π.Ε. 36,568

Μετὰ φρασις

Μιμήθηκες τό μάρτυρα; Ζήλεψες τήν ἀρετή του;
Ἀκολούθησες τά ἔχνη τῆς εὐσεβείας του; Τότε, καί χωρίς νά εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς
γιορτῆς του, τέλεσες τή γιορτή τοῦ μάρτυρα.

Διότι τιμή μάρτυρα εἶναι ἡ μίμησις τοῦ μάρτυρα.

Ὅπως ἐκεῖνοι, πού διαπράττουν τό κακό, ἀκόμα καί στίς γιορτές εἶναι ἀνέορτοι,
δηλαδή, δέν ἐπηρεάζονται ἀπό τίς γιορτές, ἔτσι καί ὅσοι ἐπιτελοῦν τήν ἀρετή· καί
χωρίς νά εἶναι πανηγύρι, αὐτή ἔχουν γιορτή. Διότι ἡ γιορτή ἐξαρθᾶται ἀπό τήν καθα-
ρή συνείδησι...

Καί ὅλα αὐτά τά λέω, ὄχι γιά νά μήν ἐρχώμαστε στούς τάφους τῶν μαρτύρων,
ἀλλά γιά νά τούς συναντᾶμε μέ τήν προθυμία πού ἀρμόζει, ὅταν ἐρχώμαστε, ἀλλά
κυρίως νά δείχνουμε τήν ἴδια πίστι καί εὐλάβεια ὄχι μόνο τίς μέρες τῆς γιορτῆς τους,
ἀλλά καί ὅλο τόν καιρό.

Ἄλλωστε ποιός δέν θαυμάζει σήμερα τή συγκέντρωσί μας, τό λαμπρό αὐτό θέα-
μα, τή θερμή ἀγάπην, τή φλογερή διάθεσι, τόν ἀσυγκράτητο θεϊκό ἔρωτα;...

Ὁ πόθος τῶν μαρτύρων, σάν μέ μιᾶ ἀλυσίδα, τράβηξε ἐδῶ τόσο μεγάλο πλήθος.
Μέ τόν πόθο τῶν μαρτύρων σᾶς ἔδωσε ὁ Θεός φτερά, ὥστε νά βρίσκεστε καί νά ζητε
σάν στόν οὐρανό.

Διότι ἀρνηθήκατε κάθε διάθεσι γιά ἀκολασία καί ἀισχύροτητα καί φλέγεστε ἀπό
τόν πόθο τῶν μαρτύρων.

Ὁ Χρυσόστομος γιά τή ματαιότητα

Στέκει τίποτε τό ἀνθρώπινο;

«Τί μέγα φρονεῖς, ἄνθρωπος ὢν, τῆς γῆς συγγενής, ὁμοούσιος τῇ τέφρα, ἐν τε τῇ φύσει;

Σήμερον πλούσιος, αὔριον πένης.

Σήμερον ὑγιαίνων, αὔριον νοσῶν.

Σήμερον χαίρων, αὔριον λυπούμενος.

Σήμερον ἐν δόξῃ, αὔριον ἐν ἀτιμίᾳ.

Σήμερον ἐν νεότητι, αὔριον ἐν γῆρα.

Μή ἴσταται τι τῶν ἀνθρωπίνων; Τί οὖν μέγα φρονεῖς, ἄνθρωπε, ὁ καπνός, ἡ ματαιότης;».

Ε.Π.Ε. 8α,396

Μετὰ φρασις

Γιατί ἔχεις μεγάλη ἰδέα, ἄνθρωπε, γιά τόν ἑαυτό σου, ἀφοῦ εἶσαι συγγενής τῆς γῆς, ὁμοούσιος μέ τή στάχτη;

Σήμερα εἶσαι πλούσιος, αὔριο φτωχός.

Σήμερα ὑγιής, αὔριο ἄρρωστος.

Σήμερα χαρούμενος, αὔριο λυπημένος.

Σήμερα σέ δόξα, αὔριο σέ ἀτιμία.

Σήμερα νέος, αὔριο γέρος.

Γιατί, λοιπόν, ὑπερφηανεύεσαι, ὦ ἄνθρωπε, πού εἶσαι καπνός καί ματαιότητα;

Πολυτέλεια σέ κηδεῖες καί τάφους

«Παῦσαι τῆς πρός τήν κηδεῖαν μανίας.

Τί γάρ βούλεται ἡ περιττή αὕτη δαπάνη καί ἀνόνητος, πολλήν μέν φέρουσα τοῖς κηδεύουσι ζημίαν, τῷ δέ ἀπελθόντι κέρδος οὐδέν, ἀλλά, εἴ χρή τι εἰπεῖν, καί βλάβην;

Ἡ γάρ πολυτέλεια τῆς ταφῆς τυμβωρυχίας αἰτία γέγονε πολλάκις...

Τί οὖν; Ἄν οἱ τυμβωρύχοι μή λάβωσιν, οἱ σῆτες οὐ λήφονται καί οἱ σκώληκες;

Τί δέ; Ἄν οἱ σῆτες καί οἱ σκώληκες μή λάβωσιν, ὁ χρόνος καί ὁ ἰχώρ οὐκ ἀπολεῖ;».

Ε.Π.Ε. 14,686

Μετὰ φρασις

Σταμάτα τή μανία γιά μεγαλοπρεπή κηδεῖα.

Τί χρειάζονται τά περιττά καί ἀνώφελα ἔξοδα; Προξενοῦν ζημίᾳ μέν μεγάλη σέ ὄσους τά κάνουν, δέν προσφέρουν δέ καμμιά ὠφέλεια σ' αὐτόν πού ἔφυγε ἀπό τή ζωή.

Ἄλλωστε ἡ πολυτέλεια γύρω ἀπό τήν ταφή δίνει λαβή γιά τυμβωρυχία...

Καί τί, λοιπόν; Ἄν δέν σκυλεύσουν τόν τάφο οἱ τυμβωρύχοι, δέν θά τά φᾶνε ὅλα ὁ σκόρος καί τά σκουλήκια;

Καί ἂν δέν τά φᾶνε ὁ σκόρος καί τά σκουλήκια, δέν θά καταστρέψῃ τά πάντα ὁ χρόνος καί ἡ σαπίλα;

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Λατρεία χωρίς κήρυγμα;

Είναι ανάγκη νά μιλήσουμε γιά τήν... ανάγκη! **Ἀνάγκη** γιά τήν Ἐκκλησία εἶναι ἡ σπορά τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἀγρίεψε ὁ κόσμος, καί μάλιστα στόν τόπο μας. Κυρία αἰτία, ἡ ἀπουσία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ μόνη **μεταμορφωτική** δύναμις. Ἡ ἀγριελιά, λέει ὁ ἀπόστ. Παῦλος, *μπορεῖ καί πρέπει νά γίνη «καλλιέλαιος»* (Ρωμ. ια΄ 24). Πῶς; Μέ τό μπόλιασμα. Καί τό μπόλιασμα γίνεται μέ τό κήρυγμα. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει **μπόλι**, δέν ἔχει **βόλι**. Δέν χρησιμοποιεῖ τή βία. Χρησιμοποιεῖ τό λόγο, πού καταλύει κάθε βία καί ὀδηγεῖ στήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία καί εἰρηνική κοινωνία.

- Τήν **ἀνάγκη** γιά κήρυγμα, ἐν ὄψει καί τῆς νέας κατηχητικῆς καί κηρυκτικῆς χρονιάς, τονίζει ὁ ἀπ. Παῦλος: «Ἀνάγκη μοι ἐπίκειται· οὐαί δέ μοι ἐάν μὴ εὐαγγελίζωμαι» (Α΄ Κορ. θ΄ 16). Ὁ,τι γιά τό ἀνθρώπινο σῶμα εἶναι ἡ **καρδιά**, αὐτό γιά τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό κήρυγμα. Ὅσο ἀνάγκη γιά τή λειτουργία τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ εἶναι ἡ **ἀναπνοή**, τόσο γιά τήν ἐκκλησιαστική ζωὴ ἀνάγκη εἶναι τό κήρυγμα.

- Τήν **ἀνάγκη** γιά κήρυγμα βλέπουμε στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν πρώτη τῆς «λειτουργία». Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἦταν λειτουργός τῆς ἐκκλησιαστικῆς μυσταγωγίας, διότι ἦταν κήρυκας τῆς οἰκοδομοῦσης Ἐκκλησίας. Νοεῖται ἄραγε θεία **Λειτουργία χωρίς κήρυγμα**; Ὁ ἴδιος ἀπαντᾷ: «*Ποῦ εἰσιν οἱ λέγοντες μὴ δεῖν λόγον, μηδέ διδασκαλίαν; Μέγα ἔργον τό κήρυγμα, μέγα πρὸς ἐκκλησίας οἰκοδομήν, καί πολύ συντελεῖ τό διδακτικόν εἶναι τοὺς προεστῶτας, κἂν τοῦτο μὴ παρῆ, πολλά τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις οἴχεται*» (Ε.Π.Ε. 23,388-390). Μετάφρασις: Ποῦ εἶναι ὅλοι αὐτοί, πού λένε πῶς δέν χρειάζεται κήρυγμα οὔτε διδασκαλία; Εἶναι πραγματικά σπουδαῖο τό ἔργο τοῦ κηρύγματος. Μεγάλο γιά τήν οἰκοδομὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἔχει σπουδαία σημασία νά εἶναι οἱ προεστώτες τῆς Ἐκκλησίας διδακτικοί. Ἄν δέν ὑπάρχη κήρυγμα, χάνονται πολλά ἀπό τήν ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας.

- Τήν **ἀνάγκη** γιά κήρυγμα διακρίνουμε στήν **προτεραιότητα**, πού ἔδινε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἄς μελετήσουμε προσεκτικά τό 14ο κεφάλαιο τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς, πού εἶναι, θά λέγαμε, ὁ «*ῥυμος τῆς λατρείας*», γιά νά βεβαιωθοῦμε, ὅτι ἡ «προφητεία», δηλαδή τό κήρυγμα, ὄχι μόνο εἶναι ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ὀρθοδόξου λατρείας, ἀλλά καί ἡ κινήτρια δύναμις γιά σωστή λειτουργία. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὁ Παῦλος ἦν ἐν τῷ τό κήρυγμα εὐαγγελίζεσθαι λατρευόν· καί οὕτως ἦν ὁ τῆς δουλείας αὐτοῦ τρόπος· τοῦτο γάρ ἦν ἐπιτεταγμένος*» (Ε.Π.Ε. 16β, 348). Μετάφρασις: Ὁ Παῦλος λάτρευε τό Θεό μέ τό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου. Καί ἦταν αὐτός ὁ τρόπος τῆς διακονίας του, διότι γιά τό ἔργο αὐτό εἶχε κληθῆ.

- Τήν **ἀνάγκη** γιά κήρυγμα βλέπουμε σέ κάθε **ιερατική διακονία**. Πολλοί μιλᾶνε γιά σωστή λειτουργία. Καί δέν ἐννοοῦν φυσικά, ὅτι ἡ λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι λάθος ἢ λειψή. Τελειοσυρτεῖται, καί μέ τήν ἐννοια, ὅτι τελεῖται ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί ὀδηγεῖ στήν τελείωσι, στό «τετελειωμένη». Μιλώντας, λοιπόν, γιά σωστή λειτουργία, ἐννοοῦν τό σωστό τρόπο τελείωσός της, ὥστε νά μετέχουν συνειδητά πάντες, ἱερέας καί λαός.

Μιά **σωστή λειτουργία**, λένε, εἶναι ἓνα κήρυγμα. Ἐμεῖς θά λέγαμε: πολλά κήρυγματα. Ἄλλ' ὁ ἱεροπρεπὴς τρόπος τῆς λειτουργίας δέν καταργεῖ τόν οἰκοδομητι-

κό και άφυπνιστικό τρόπο του κηρύγματος. Τό **κήρυγμα** καλλιεργεί την ψυχή, γιά νά δεχτή τή **χάρι** τών θείων Μυστηρίων. Γι' αυτό ο ιερός Χρυσόστομος, κήρυκας και ιερέας συγχρόνως, βλέπει τήν ιερωσύνην δεμένη μέ τό κήρυγμα: «*Αὕτη μοι ιερωσύνη, τό κηρύττειν καί καταγγέλλειν ταύτης προσφέρω τήν θυσίαν... Ἡ γάρ μάχαιρα τό εὐαγγέλιον, ὁ τοῦ κηρύγματος λόγος*» (Ε.Π.Ε. 17,644). Μετάφρασις: Αυτό είναι γιά μένα ἡ ιερωσύνη, τό νά κηρύττω καί νά παρουσιάζω τά μεγαλεία τοῦ Θεοῦ. Αὕτη είναι ἡ θυσία πού προσφέρω... Διότι τό ἰσχυρό ὄπλο εἶναι τό κήρυγμα, ἡ μάχαιρα τοῦ πνεύματος, ὁ λόγος τοῦ κηρύγματος.

● Τήν **ανάγκη** γιά κήρυγμα φανερώνει καί μιá σύγκρισις. **Τελετουργικό ἢ κήρυγμα;** Δέν μιλάμε γιά τό πιό εἶναι τό **σπουδαιότερο**; Ἀσφαλῶς ἡ θεία Κοινωνία εἶναι τό σπουδαιότερο. Μιλάμε γιά τό **δυσκολότερο**, γιά τό πιό ἐπίπονο. Καί ἐδῶ ἀσφαλῶς εἶναι τό κήρυγμα.

Δέν ὑποτιμοῦσε τό βάπτισμα ἢ τό μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας ὁ ἀπ. Παῦλος, ὅταν ἔλεγε, ὅτι ὁ Θεός τόν ἔστειλε ὄχι νά βαπτίξη, ἀλλά νά εὐαγγελίζεταί (νά κηρύττει) (Α΄ Κορ. α΄ 17). «*Τό εὐαγγελίζεσθαι ἑνός που καί δευτέρου, τό δέ βαπτίζειν παντός ἂν εἴη τοῦ τήν ιερωσύνην ἔχοντος... Πολύς ὁ πόνος, ὥστε μεταπίσαι προαίρεσιν καί μεταθεῖναι γνώμην καί ἀναμοχλεῦσαι πλάνην καί καταφυτεῦσαι τήν ἀλήθειαν*» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 18,68). Μετάφρασις: Ὁ εὐαγγελισμός εἶναι ἔργο ἑνός, ἴσως δύο, ἐνῶ τό βάπτισμα μπορεῖ νά εἶναι ἔργο παντός, πού ἔχει ιερωσύνη... Τό κήρυγμα προϋποθέτει πολύ κόπο, ὥστε νά μεταπίσει τή βούλησι, νά μεταβάλῃ τό νοῦ, νά ἐκδιώξη τήν πλάνη, νά φυτεύσῃ καλά στήν ψυχή τήν ἀλήθεια».

Τό νά κόβης τούς καρπούς ἀπό εὐλογημένο δέντρο, καλό εἶναι, ἀλλ' εὐκολο. Τό δύσκολο εἶναι, **νά φυτεύσῃς τό δέντρο**, νά τό καλλιεργήσῃς, νά τό περιποιηθῆς. Καί αὐτό γίνεται μέ τό κήρυγμα. Μέ τήν τέλεσι τῆς Λειτουργίας ἀπολαμβάνουμε τούς καρπούς τῆς χάριτος, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι πρῶτα γίναμε καρποὶ τοῦ κηρύγματος.

● Τήν **ανάγκη** γιά κήρυγμα φανερώνει καί μιá ἄλλη σύγκρισις. **Θαῦμα ἢ κήρυγμα;** Ὁ περιεργός θά ψάξῃ γιά θαῦμα. Ὁ ἐνεργός θά ψάξῃ γιά κήρυγμα. Ὁ Χριστός ὅταν ἔστειλε τούς μαθητάς καί ἀποστόλους στόν κόσμο, δέν ἔβαλε ιεραρχικά ὡς σπουδαιότερη ἔκφρασις τῆς θεϊκῆς παρουσίας τό θαῦμα. Ἐβαλε τό λόγο, τό κήρυγμα. Δέν εἶπε: «Πορευθέντες, ποιήσατε θαύματα καί σημεῖα». Καί τέτοια φυσικά ἐποίησαν οἱ Ἀπόστολοι. Ἀλλά θαύματα καί σημεῖα ἀπέριωτος περισσότερα ἀπό αὐτούς ἐποίησε ὁ Ἰδιος. Καί ὅμως δέν ἐπίστευσαν οἱ Ἰουδαῖοι (Ἰωάν. ιβ΄ 37).

Ἡ προτροπή τοῦ Κυρίου ἦταν «**πρός τό κήρυγμα**». «*Μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη*» - «*Κηρύξατε τό εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει*» (Ματθ. κη΄ 19. Μάρκ. ιστ΄ 15). Σημειώνει ὁ ιερός Χρυσόστομος: «*Ἐπειδή καθ' ἕκαστον καιρόν σημεῖα ἐζήτουν οἱ Ἰουδαῖοι, καί τήν ὄψιν τῆς ἀναστάσεως, καί πολύ πρός τό πρᾶγμα κεληρότεροι ἦσαν, φησὶν ὅτι καί μὴν ὁ προφήτης οὐ ταῦτα ἐπηγγείλατο, ἀλλ' ὅτι ἐξ ἀκοῆς ἡμᾶς ἔδει πιστεῦσαι*» (Ε.Π.Ε. 17,358). Μετάφρασις: Ἐπειδή κάθε τόσο οἱ Ἰουδαῖοι ζητοῦσαν θαύματα, ὅπως νά δοῦν μιá ἀνάστασι, καί ἔχασκαν πολύ μπροστά σ' ἕνα θαῦμα, λέει ὁ Κύριος, ὅτι καί ὁ προφήτης δέν ὑποσχέθηκε τέτοια σημεῖα, ἀλλά τόνιζε, ὅτι ἔπρεπε νά πιστέψουμε ἀκούγοντας τό κήρυγμα.

● **Ἀνάγκη** πρωταρχική τό κήρυγμα. Τήν ἀνάγκη νά τήν κάνουμε **φιλοτιμία**, ὄχι... ἀτιμία! Ὄταν τό ἔργο γίνεται **πάροργο**, τότε μιλάμε γιά ρουτίνα καί ἐπαγγελματισμό. Καί ὅταν τό ἔργο τοῦ εὐαγγελίου καταδικαστῆ σέ **ἀργία**, τότε θέτουμε σέ **ἀνεργία** τή χάρι τοῦ Θεοῦ, καί παραδίνουμε τόν κόσμο στήν **ἐργολαβία** τοῦ διαβόλου.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Νέκρωση και ζωή

Β' Κορ. δ' 9-12

Δέν κανόμαστε (στ. 9)

Ἦ ξεραν οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ ἅγιοι, καί ξέρον
καί σήμερα οἱ λίγοι ἀληθινοί χριστιανοί,
ὅτι στούς διωγμούς δέν εἶναι μόνοι. Δέν
τούς ἐγκαταλείπει Ἐκεῖνος, ὑπέρ τοῦ ὁποίου πά-
σχουν. «Διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι»
(στ. 9).

● Τό μῖσος τοῦ κόσμου χτυπᾶ ἀλύπητα τὰ
παιδιά τοῦ Θεοῦ. Κάποτε δίνεται ἡ ἐντύπωσις
λυγίσματος. Οἱ ἀνθρώπινες δυνάμεις καταβάλ-
λονται. Ὁ ὀρίζοντας τῆς Ἐκκλησίας zoφoῦται.
Οἱ ἀντίθεοι καγχάζουν. Εἶναι ἔτοιμοι νά παν-
γυρίσουν τή νίκη τους. Ἀλλά ξαφνικά βλέπουν
ν' ἀνασταίνεται τό λουλούδι, πού τσαλαπάτη-
σαν. Ξανανθίζει. Δέν χάθηκε.

ἽΟπως ὁ σπόρος, πού ἔπεσε στή γῆ καί σά-
πισε, δέν χάθηκε, ἀλλά ξεπρόβαλε ἀνανεωμένους.

ἽΕτσι συμβαίνει στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας.
«Καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι» (στ.
8-9). Δέν μπορεί νά χαθῆ ὅ,τι μέ πίστι καί ἐλπίδα
σπάρθηκε. Δέν μπορεί νά χαθῆ ὁ πιστός, ἔστω κι
ἄν τόν θανατώσουν.

ἽΕδῶ ὁ Παῦλος ἐννοεῖ καί τίς δύο ἀναστα-
σεις:

□ Καί τήν ἀνάστασι στή ζωή αὐτή. Πεθαί-
νουν καί ἀνασταίνονται οἱ χριστιανοί. Χτυ-
ποῦνται καί δέν σβῆνουν. Πολεμεῖται ἡ Ἐκκλη-
σία καί βγαίνει πιο δυνατή ἀπό τούς διωγμούς.

□ Καί τήν ἀνάστασι τῆς αἰώνιας ζωῆς. Δέν κα-
νόμαστε. «Καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμε-
νοι» (στ. 9). Μπορεῖ νά μᾶς καταβάλλουν τελικά
ὁ χρόνος καί οἱ περιπέτειες. Μπορεῖ νά τσακιστῇ
τό σῶμα ἀπό ἀρρώστιες, ἀπό βάσανα, ἀπό κακο-
ποιήσεις, ἀπό μαρτύρια. Ἀλλά δέν κανόμαστε.

● ἽΑς παύσουμε νά λέμε αὐτό τό ρῆμα τῆς
ἀπιστίας: «Χάθηκε ὁ ἀνθρώπος μας». Καί τό λέ-
με, ἐπειδή πέθανε. ἽΟχι, δέν χάθηκε. Ὁ πιστός

δέν κάνεται. Μετακομίζει στόν Οὐρανό, ὅπως
θά τονισθῆ σέ ἄλλο σημεῖο τῆς Β' πρὸς Κοριν-
θίους. Πάσχουμε, «οὐκ ἀπολλύμενοι».

Κι ὄχι μόνο δέν κάνουμε καί δέν κανόμαστε.
ἽΑλλά κερδίζουμε καί κερδιζόμαστε. Μᾶς κερδί-
ζει ὁ Χριστός. Κι ἐμεῖς κερδίζουμε τό Χριστό. Λέ-
ει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁρᾷς ὅσον τῶν πει-
ρασμῶν τό κέρδος; Καί γάρ τοῦ Θεοῦ τήν δύνα-
μιν ἐδείκνυ καί τήν χάριν ἀπεκάλυπτε μειζόνως»
(Ε.Π.Ε. 19,254). Μετάφρασις: Βλέπεις πόσο
εἶναι τό κέρδος ἀπό τούς πειρασμούς; Καθόσον
ἔδεικνε τή δύναμι τοῦ Θεοῦ καί φανέρωνε τή κά-
ρι του σέ μεγαλύτερο βαθμό.

Νέκρωση και ζωή τοῦ Ἰησοῦ (στ. 10-11)

ἽἩ ζωή τῶν χριστιανῶν δέν κυλάει ἀνάμεσα
σέ ροδοπέταλα. Περνάει ἀπό θύελλες καί κατα-
γίδες. Κάποτε ὁ κόπος καί ὁ μόχθος, ἡ πολεμική
καί τὰ ἐμπόδια, φτάνουν στό ἀπροχώρητο.
ἽΟδηγοῦν τόν πιστό δοῦλο τοῦ Θεοῦ στό κείλος
τοῦ θανάτου.

● Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ ἔχει τήν ἀποφασί-
α τοῦ θανάτου, «τό ἀπόκριμα τοῦ θανάτου», πού μί-
λησε παραπάνω (Β' Κορ. α' 9).

● Καί μέ ἄλλη ἔννοια ἔχει σχέση μέ τό θάνα-
το. Πρόκειται γιά τή νέκρωσι ὡς πρὸς τήν ἁμαρ-
τία. «Οἱ τοῦ Χριστοῦ τήν σάρκα ἐσταύρωσαν σύν
τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις» (Γαλ. ε' 24).

● Καί μέ τρίτη ἔννοια πεθαίνει καί νεκρῶνε-
ται. Οἱ δοκιμασίες, οἱ θλίψεις, οἱ διωγμοί καί τὰ
μαρτύρια, τὰ «στιγμάτα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» στό
σῶμα του, τόν κάνουν μέ το ὁχο τοῦ Σταυρικοῦ
θανάτου τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τῆς ἀναστάσεως.
Γίνεται «σύμφυτος» μέ τό δένδρο τοῦ Σταυροῦ,
ἀλλά «σύμφυτος» καί μέ τό ἄνθος τῆς ἀναστά-
σεως (Ρωμ. στ' 5).

Μ' αὐτή τήν ἔννοια μιλάει ὁ Παῦλος γιά τή
νέκρωσι τοῦ Ἰησοῦ στό ἐπόμενο χωρίο: «Πάν-

τοτε την νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ» (στ. 10). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Πάντοτε στό σῶμα περιφέρουμε τό θάνατο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, γιά νά φανερωθῇ στό σῶμα μας καί ἡ ζωὴ τοῦ ἀναστημένου, τοῦ ζωντανοῦ Ἰησοῦ».

● Οἱ Ἀπόστολοι, οἱ μάρτυρες, ἀλλά καί ὅλοι οἱ χριστιανοί ἀνά τούς αἰῶνες, πού ἀντέχουν στίς θλίψεις καί ζοῦν διά μέσου τῶν θλίψεων τή μυστική χαρά, ἀποτελοῦν τή ζωντανότερη φανέρωσι τοῦ θανάτου καί τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Σταυροῦ Του καί τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ἦταν καί σήμερα βλέπης χριστιανούς, πού σπκόνουν βαρύτατο σταυρό πόνου καί δοκιμασίας, κι ὄχι μόνο δέν γογγύζουν, ἀλλά καί αἰσιθάνονται ἀγαλλίασι καί ἐλπίδα, τότε λές:

—Νά ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως φανερώνεται στόν πάσχοντα ἀδελφό μας.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Διά τοῦτο παραδιδόμεθα, φησί, τουτέστι, τήν νέκρωσιν περιφέροντες, ἵνα ἡ δύναμις αὐτοῦ τῆς ζωῆς φανῇ, μή συγχωροῦντος σάρκα θνητὴν τοσαῦτα πάσχουσαν ὑπὸ τῆς νιφάδος τῶν κακῶν νικηθῆναι» (Ε.Π.Ε. 19,256). Μετὰ φρασίς: Γι' αὐτό παραδινόμαστε, δηλαδή, περιφέρουμε τή νέκρωσι, γιά νά φανερωθῇ ἡ δύναμις τῆς ζωῆς Αὐτοῦ, ἀφοῦ δέν ἀφήνει θνητὴ σάρκα, πού τόσα πάσχει, νά νικηθῇ ἀπό τό πλῆθος τῶν κακῶν.

● Ὅλα διά τόν Κύριο καί διά τοῦ Κυρίου. Οἱ χριστιανοί ζοῦν «τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (στ. 10). Τονίζεται αὐτό, διότι ἄλλοι ψυχωραγοῦν γιά τήν ἁμαρτία. Πληγωμένοι ὄχι ἀπὸ τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ζωοποιός, ἀλλά ἀπὸ τή φρικτὴ π.χ. τῶν ναρκωτικῶν, σέρνουν πάνω τους τή νέκρωσι. Ἄλλ' εἶναι νέκρωσις ἄδικη, τυραννική, φρικαλέα, νέκρωσις ἄδου, κόλασις πρὶν ἀπὸ τήν κόλασι.

Τοῦ Κυρίου εἶναι ἀγία ἡ νέκρωσις. Γιά τόν Κύριο εἶναι γλυκὸ τό νά ζῆ κανεὶς καί νά πεθαίνει. Ἦν ἐμεῖς θυσιάζουμε τή ζωὴ μας γιά τήν ἀγάπη, γιά τήν πίστι, γιά τό Χριστό, Ἐκεῖνος μᾶς ἀμείβει μέ ζωὴ. Πεθαίνουμε, γιά νά ζήσουμε. «Ἰνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ» (στ. 10).

● Ὁ Χριστός παραδόθηκε ἐκούσια στό θάνατο, γιά νά νεκρώσῃ τό θάνατο, γιά νά μὴ φοβώμαστε ἐμεῖς τό θάνατο.

Ἦ ὁ κόσμος τρέμει στό ἄκουσμα τοῦ θανάτου. Οἱ χριστιανοί παραδίνονται κάθε μέρα στό θάνατο. Ὅχι μόνο, διότι δέν φοβοῦνται τό θάνατο,

ἀλλὰ καί διότι τὰ θανάσιμα χτυπήματα στή θνητὴ φύσι τους τὰ ὑπομένουν μέ ἀναστάσιμη ἐλπίδα. «Ἄεί γάρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διά Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν» (στ. 11). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ναί! Πάντοτε ἐμεῖς, ἂν καί ἐξακολουθοῦμε νά ζοῦμε, παραδινόμαστε γιά τόν Ἰησοῦ σέ θάνατο, γιά νά φανερωθῇ καί ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ στή νεκρὴ μας σάρκα.»

Ἦ ὁ θάνατός τους, ἡ ζωὴ μας (στ. 12)

Ἦ Ὁ Χριστός εἶναι ἡ κεφαλὴ, ἐμεῖς εἴμαστε τό σῶμα. Πονάει καί τό σῶμα, ἀλλὰ περισσότερο πονάει ἡ κεφαλὴ. Ἦς μὴ παραπονούμεθα γιά τούς πόνους, πού μᾶς βρίσκουν στή ζωὴ. Δέν εἶναι τίποτε μπροστά στοὺς πόνους τοῦ Χριστοῦ. Σωστά ἔχει γραφῆ: «Εἶναι ντροπὴ ἓνα μέλος τοῦ Σώματος νά φωνάζῃ, ὅτι πονάει, ὅταν ἡ Κεφαλὴ φορᾷ ἀκάνηνο στεφάνι».

Ἦ Ἡ Κεφαλὴ, ὁ Χριστός, πονάει γιά τό σῶμα, γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Καί τό Σῶμα, οἱ πιστοί, πονᾶνε γιά τήν Κεφαλὴ. Ἦταν δέ πονᾶνε γιά τήν Κεφαλὴ, τό Χριστό, πονᾶνε καί γιά τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Σώματος, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Ἦ Ὁ πόνος, πού ὑφίσταται ὁ Παῦλος, καλεῖται θάνατος, ἀφοῦ ὄχι μόνο εἶναι ἔτοιμος νά πεθάνῃ γιά τούς ἄλλους, ἀλλὰ καί ὁ πόνος του τόν ἔφερνε στό χεῖλος τοῦ θανάτου.

□ Πίσω ἀπὸ τόν πόνου τοῦ Χριστοῦ κρύβεται ἡ Ἀγάπη.

□ Πίσω ἀπὸ τόν πόνου τοῦ Παύλου κρύβεται πάλι ἡ ἀγάπη. Μέ τό δικό του πόνου μεταγγίζεται ζωὴ στοὺς πιστοὺς.

□ Πονάει ἡ μητέρα, γιά νά ζήσουν τὰ παιδιά. Κουράζεται ὁ πατέρας, γιά νά μεγαλώσουν τὰ παιδιά.

Ἦ Ὁ Παῦλος, πατέρας πνευματικός, καί κουράζεται καί πονάει, γιά νά ζήσουν τὰ πνευματικά του παιδιά. Γι' αὐτό γράφει στόν ἐπόμενο στίχο: «Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν» (στ. 12). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ὡστε ὁ μὲν θάνατος συντελεῖται σέ μᾶς, ἡ ζωὴ ὅμως σέ σᾶς. Πεθαίνουμε ἐμεῖς σωματικά, γιά νά ζῆτε σεῖς πνευματικά».

● Οἱ θυσίες δέν εἶναι πάντοτε ἀξιοθαύμαστες. Μπορεῖ νά γίνεται θυσία ὁ πατέρας, νά τρέχῃ, νά διπλοδουλεύῃ. Μά ὅλα αὐτά, γιά νά τὰ βρῇ τό παιδί ὅλα ἔτοιμα. Καί συνθήως ὅσα παιδιά τὰ βρίσκουν ἔτοιμα, καταστρέφονται.

● Οἱ θυσίες τότε εἶναι σπουδαῖες, ὅταν κί-

νητρο ἔχουν τὴν ἀγάπην καὶ σκοπὸ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ζωὴν.

Τέτοιες εἶναι οἱ θυσίες τοῦ Παύλου. Κάθε μέρα ὀδηγεῖται στὸ θάνατο, γιὰ ν' ἀπελευθερώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὸν Ἐλευθερωτὴ τῶν ψυχῶν, τὸ Χριστό.

Θυσιάζεται ἐκεῖνος, γιὰ νὰ ζήσουν τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν οἱ χριστιανοί. *«Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν»* (στ. 12).

Ἡ θυσία Του, ἡ ζωὴ τους!

Τόση ἀγάπη ἔχει ὁ Παῦλος στοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ θυσιάσῃ ἀκόμα καὶ τό... Χριστό! Σχῆμα λόγου, σάν νὰ λέπῃ: *Ἄς πάω ἐγὼ στὴν κόλασι, ἀρκεῖ οἱ ἀδελφοί μου νὰ πᾶνε στὸν παράδεισο!* «Ἡδύκομν αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα» (Ρωμ. θ' 3).

Ἡ ὑπερβάλλουσα ἀγάπην τῆς καρδίας του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ ἐξασφάλιζε ἔτι μᾶλλον τὴν ἔνωσίν του μέ τὸ Χριστό καὶ τὴ σωτηρίαν του.

Μέ τὸ λόγο του ὅμως αὐτὸ μπορούμε νὰ νοήσουμε, ὅτι οἱ θυσίες τότε εἶναι σπουδαῖες, ὅταν γίνονται γιὰ σπουδαῖα πράγματα. Καὶ τί σπουδαιότερο ἀπὸ τὴ σωτηρία μιᾶς ψυχῆς, ἀφοῦ γι' αὐτὴν θυσιάσθηκε ὁ Χριστός;

• Οἱ θυσίες του ἀπέβλεπαν στὴ βελτίωσιν τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν. *«Ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν»* (στ. 12). Ποιὰ ἐννοεῖ;

□ Τὴ σωματικὴ; Καί γι' αὐτὴν ἐνδιαφέρεται ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης. Ὅταν πεινᾶνε οἱ ἀδελφοί του, τοὺς «φωμίζει» (Ρωμ. ιβ' 20). Ὁργανώνει «λογία», φιλανθρωπικὴ ἐξόρμησι. Ὅταν ἄνθρωποι λιμοκτονοῦν, δέν μπορεί ἡ Ἐκκλησία νὰ θεολογή, χωρὶς συμμετοχὴ ὑλική. Θυσίες ἀπαιτοῦνται, γιὰ νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι, πού ἀπὸ τὴ δική μας πλεονεξία πεθαίνουν!

□ Τὴν κοινωνικὴ; Καί γι' αὐτὴν ἐνδιαφέ-

ρεται ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου. Μία κοινωνία μέ Χριστό δέν μπορεί νὰ εἶναι κοινωνία ἀνισότητος καὶ ἀδικίας. Καί βάσις τῆς κοινωνίας εἶναι ἡ οἰκογένεια. Ἀσχολεῖται πολὺ ὁ Παῦλος γιὰ τὴ συμβίωσιν τοῦ γάμου. Πῶς θὰ ζήσῃ κανεὶς οὐράνια, ὅταν δέν ζῇ ἀρμονικὰ στὴ γῆ;

□ Τὴν πνευματικὴ; Ὁ Χριστὸς πέθανε, γιὰ νὰ ζήσουμε ἐμεῖς αἰώνια. Αὐτὴ τὴ ζωὴ ἐννοεῖ κυρίως ἐδῶ καὶ ὁ Παῦλος, ὅταν λέπῃ: *«Ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν»* (στ. 12). Πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ, πού δέν τελειώνει ποτέ. Ἡ αἰώνια ζωὴ ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν ἐδῶ ζωὴ. Ὁ παράδεισος ἔχει προθάλαμο τὴ γῆ.

• Ὅλα τὰ θυσιάζει ὁ Παῦλος, ἀρκεῖ ν' ἀξιοθῆ νὰ ὀδηγήσῃ καθέναν στὴ θέσιν του. Στὴ θέσιν, πού ἀκριβοπλήρωσε ὁ Χριστὸς. Στὴ θέσιν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ ὅχι στὴν ἀντίθεσιν τῆς κολλάσεως.

Δ. Γ. Α.

Ὁμιλίες π. Δανιὴλ Ἀεράκη

Κυριακὴ τοῦ Σπορέως (16 Ὀκτωβρ.) ἀρχίζουν τὰ κηρύγματα τῆς Κυριακῆς:

• Στίς 11.30 π.μ. στὸ Πνευματικὸ Κέντρο, στὸ Μπραχάμι (Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 καὶ Ἀριστοτέλους 12).

• Στίς 6.30 μ.μ. στὴν αἴθουσα Χριστοκοπίδου 12, στὸ Μοναστηράκι.

Τηλ. 2103212713 - 2103212107

Ἡ συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ «Βαπτιστής»

10 εὐρώ (€) τὸ χρόνο.

• Στὸ λογαριασμὸ:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

• Στὸ λογαριασμὸ:

123002002008865 ALPHA BANK - IBAN GR 1201401230123002002008865.

• Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσιν:

«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

• Στὸ Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στὸ Βιβλιοπ. **«Βαπτιστής», Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο).**

• Τοῦ ἔξωτεροικοῦ τὸ ἔμβασμα στὸ ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Ἐπισκεφθῆτε τὴν ἰστοσελίδα μας www.ioannisvaptistis.gr

Θὰ βρῆτε ὅλα τὰ βιβλία τοῦ ἱεροκλήρκου π. Δανιὴλ Ἀεράκη καὶ τὸν κατάλογο τῶν ὀμιλιῶν του.

Θὰ διαβάσετε τὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ μας τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν.

Ἐπίσης θὰ συναντήσετε τὴν κατασκηνώσιν μας στὴν Περαιχώρα-Λουτρακίου καὶ τὸ Βιβλιοπωλεῖο μας στὸ Μπραχάμι.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἐνα ἀρκεῖ: Ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη

Ελα τά τοῦ Θεοῦ ξεκινοῦν ἀπό ἀγάπη, ἀκόμα καί αὐτά, πού ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται παράδοξα ἢ λυπηρά. Καί ὅλα φέρνουν σωτήριο ἀποτέλεσμα, ὅταν συναντήσῃ ἡ δική Του ἀγάπη τή δική μας ἀγάπη. Γι' αὐτό λέει ὁ ἀπόστ. Παῦλος: «Τοῖς ἀγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν» (Ρωμ. η' 28).

- Ὅποιος δέν ἀγαπᾷ τό Θεό, ὅλα τά βλέπει στραβά. Τί νά κάνῃ τό πλούσιο σπίτι κάποιος, πού δυσκολεύεται ν' ἀναπνεύσῃ. Ἀσφυξία ιώθει. Θά προτιμοῦσε ν' ἀνέπνεε καλά, παρά νά ἔχῃ χρυσά κοσμήματα καί ἔπιπλα πολυτελῆ.

- Ὁ Θεός εἶναι ἡ πρώτη μας ἀνάγκη. Ἡ ζωή τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς, ἡ καρδιά τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀναπνοή μας εἶναι ἡ ἀγάπη στό Θεό. Δυστυχῆς ὅποιος δέν ἀγαπᾷ τό Θεό.

- Δέν ἀγαπᾷ τό Θεό, ὅποιος ἀγαπᾷ εἰς κάτι πάνω ἀπό τό Θεό. Ὁ Ἰούδας π.χ. βρισκόταν κοντά στό Χριστό. Εἶχε τό μέγιστο ἀγαθό. Τόν ὠφέλησε; Ὁχι. Ἐλεγε, ὅτι ἀγαποῦσε τό Χριστό, ἀλλά περισσότερο ἀγαποῦσε τά λεφτά. Φιλάργυρος ἦταν, ὄχι φιλόχριστος. Τελικά πρόδωσε τό Χριστό. Χάθηκε ὁ ἴδιος. Δέν τόν ὠφέλησε ἡ οἰκειότητά του μέ τό Χριστό.

- Ὅποιος δέν ἀγαπᾷ τό Χριστό, ὄχι μόνο δέν ὠφελεῖται, ἀλλά καί δαιμονίζεται ἀπό τά θαύματα Του. Πόσα θαύματα εἶδαν οἱ σύγχρονοί Του Ἰουδαῖοι! Ὁφελήθηκαν; Ἀναπολόγητοι κατέστησαν. Σκληρές καρδιές, χωρίς ἀγάπη.

Ἡ πύο σκληρή καρδιά εἶναι ἐκείνη, πού δέν ἀγαπᾷ θερμά τόν Ἰησοῦ Χριστό. Χυδαία καρδιά.

- Ὅποιος ἀγαπᾷ τό Χριστό, αὐτός καί ἀπό τά θεωρούμενα λυπηρά, βγάζει κέρδος. «Πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν».

Ποῖός εἶναι μέ τό Χριστό; Ἐκεῖνος, πού Τόν ἀγαπάει γνήσια, θερμά, ὀλοκληρωτικά, πάνω ἀπό ὅλους καί ἀπό ὅλα. Ἐκεῖνος, πού ἐκτιμᾷ τήν ἀγάπη ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος, πού ἔχει εὐαισθησίες γιά τό Χριστό. Ἐκεῖνος, πού περιφέρει τό Χριστό παντοῦ σάν τήν πιό γλυκειά του ἀγάπη. Ἐκεῖνος, πού δέν θέλει νά λυπηθῇ τόν ἀγαπημένο Του.

- Ἐνα ζητάει ἀπό μᾶς ὁ Χριστός, σάν ἀνταπόδοσι τῶν ἀπείρων δωρεῶν Του: τήν ἀγάπη μας. «Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων;» (Ἰωάν. κα' 15). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐνός δεῖ μόνου, τοῦ γνησίως αὐτόν ἀγαπᾶν, καί τᾶ ἄλλα πάντα ἔπεται» (Ε Π.Ε. 17,244).

Ἑλλάδα καί Ἰσλαμιστές

Α ἐν χρωστᾶμε τίποτε στό Ἰσλάμ, γιά νά τό ἀκριβοπληρώσουμε. Χρωστᾶμε, ἂν θέλετε, στούς... Ἰσλαμιστές! Χρωστᾶμε ὡς Χριστιανοί, καί μάλιστα

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

ὀρθόδοξοι, ὅ,τι ὀφείλουμε σέ ὅλο τόν κόσμο. Ὁφείλουμε τήν **ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ**. Ὁφείλουμε νά μεταλαμπαδεύσουμε τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, τήν Ἀλήθεια. Τήν ὀφειλή αὐτή τήν αισθανόταν βαρειά πάνω του ὁ ἀπόστ. Παῦλος. Γι' αὐτό καί ἔτρεχε παντοῦ λέγοντας: «Ἐλλησί τε καί βαρβάρους **ὀφειλέτης** εἰμί» (Ρωμ. α' 14).

• Βαρύ τό χρέος τῶν χριστιανῶν. Πῶς ἐξοφλεῖται; Μέ τόν πόθο τῆς **ιεραποστολῆς**. Ἡ ιεραποστολή δέν ἔχει σχέση μέ θρησκευτική προπαγάνδα ἢ μέ ἰδεολογικό προσηλυτισμό. Εἶναι χρέος ἀγάπης, ὅπως τό νά συστήσης ὑπέροχο γιὰ τρό εἶναι χρέος ἄμεσης ἀνάγκης.

• Βαρύ τό χρέος τῶν χριστιανῶν καί στό σύγχρονο κόσμο, καί τούς Ἰσλαμιστές, πού ὅλο καί πληθαίνουν στή χώρα μας. Πῶς ἐξοφλεῖται; Μέ τήν **ὁμολογία τῆς ἀγάπης** καί τήν ἀγάπη τῆς ὁμολογίας. Ὁ Χριστός δέν ἦρθε στή γῆ γιά νά ἀφομοιωθῆ ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀλλά γιά νά ἀφομοιώσῃ τούς ἀνθρώπους.

Δέν παραδίνουμε, λοιπόν, τή χώρα μας στούς Ἰσλαμιστές γιά νά μᾶς ἀφομοιώσουν στό Ἰσλάμ, ἀλλά τούς δεχόμαστε, μέ τόν πόθο, κάποτε καί αὐτοί νά μεταστραφοῦν σέ **ἀδελφούς ἐν Χριστῷ**.

• Τούς χρωστᾶμε τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη. Δέν τούς χρωστᾶμε τά ἑκατομμύρια εὐρώ, πού ἀπαιτεῖ ἡ ἀνέγερσις **τεμένους** γιά τή θρησκευτική τους λατρεία.

Ἡ Ἑλλάδα, εἴτε τό θέλουν οἱ νῦν κυβερνῶντες, εἴτε δέν τό θέλουν, εἶναι χώρα τῶν **ἀγίων** καί τῶν μαρτύρων. Εἶναι ὁ τόπος τοῦ **ἀποστόλου Παύλου**. Εἶναι ἕνα σῶμα μέ **καρδιά** τήν Ἐκκλησία.

Φαντάζεστε τόν Παῦλο νά ἐνεργῆ ἔρανο γιά νά χριστῆ ναός τῶν εἰδώλων; Θά ἀπαντοῦσε: «Τίς συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;» (Β' Κορ. στ' 16).

Πῶς τώρα ἡ Ἑλλάδα ἐνός Παύλου θά προσφέρῃ 15 ἑκατομμύρια εὐρώ, γιά νά χριστῆ ναός Ἰσλαμιστῶν στόν τόπο μας;

• Δέν ἀπαιτοῦμε ἀπό τούς Ἰσλαμιστές τῆς Τουρκίας, τοῦ Ἀφγανιστάν, τοῦ Ἰράν, τῆς Αἰγύπτου καί ἄλλων μουσουλμανικῶν χωρῶν νά ἐπανοικοδομήσουν τούς χριστιανικούς Ναούς, πού ἡ μανία τους

κατά τῆς Ἀλήθειας γκρέμισε. Ἄλλ' ὄχι καί νά τούς χτίσουμε ἐδῶ δικό τους τέμενος!

Καί ὅμως! Βρέθηκαν **198 βουλευτές** τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, πού ἐνέκριναν τήν ἀνοικοδόμησι τζαμιού στό Βοτανικό, μέ ἔξοδα τῶν Ἑλλήνων!

• Νά μήν ἔχουν τόπο θρησκευτικῆς λατρείας οἱ Ἰσλαμιστές; ρωτᾶνε. Ἀπαντᾶμε: Θέμα δικό τους εἶναι. Ἄν ἔχουν ἀνάγκη τζαμιού, **ἄς πληρώσουν** νά τό ἀποκτήσουν. Ἄλλωστε εἶναι πλουσιώτατοι. Ἡ Ἑλλάδα, πού καταρρέει οικονομικά, θά πληρώνη τή λατρεία ἀλλοθρήσκων;

• Ὁ **ὀρθόδοξος παπᾶς** εἶναι ἡ ραχοκοκκαλιά τῆς Ἑλλάδας, γι' αὐτό καί ἔχει μισθό. Γιατί ὅμως νά πληρώνη ἡ πατρίδα καί ξενοκίνητους θρησκευτικούς λειτουργούς; Σιγά-σιγά θά δίνουμε μισθό καί στό χιλιαστή ἀνθέλληνα προπαγανδιστή!

Γιατί ἡ πολιτική κηδεία;

Πολιτική χωρίς πολιτεία! Ὅποιος δέν ἀνήκει σέ μιά πολιτεία, σέ μιά κοινωνία, σέ κάποιο σῶμα, αὐτός αὐτονομεῖται. Καί τό νά αὐτονομηθῆται κανεῖς οικονομικά, εἶναι κακό. Τό νά αὐτονομηθῆται ὅμως **ὄντολογικά**, εἶναι φρικτό.

• Ὡς ὄν θεωρεῖται **αὐθύπαρκτος** ὅποιος στερεῖ τόν ἑαυτό του ἀπό τήν κοινωνία τῆς ἀγάπης καί καταφεύγει στό λεγόμενο **«πολιτικό γάμο»**. Τό ἴδιο θεωρεῖται αὐθύπαρκτος ὅποιος στερεῖ τόν ἑαυτό του ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς ἐλπίδας καί ζητάει **«πολιτική κηδεία»**.

• Τούς λένε **ἀθέους** ὅσους ζητοῦν πολιτική κηδεία. Μποροῦμε νά δώσουμε πιστοποιητικό ἀθείας σ' αὐτόν πού ἔχει τό πιό φανατικό ἰδεολογικό «πιστεύω»; Μποροῦμε νά βεβαιώσουμε τήν «ἐλευθερία» κάποιου, πού ἡ ἐλευθερία βούλησός του ἐγκλωβίστηκε στή βάση μιᾶς κομμουνιστικῆς συνέπειας!

• Καί σέ πολιτική κηδεία χρησιμοποιοῦνται κάποτε, ἔστω καί ποιητικῆ ἀδεία, εἰκόνες, πού μόνο στούς πιστευόντες στήν ἀνυπαρξία δέν ταιριάζουν.

Στήν πολιτική κηδεία π.χ. τοῦ **Λεωνίδα Κύρκου**, ἡγέτη τῆς Ἀριστερᾶς, ὁμοῖ-

δεάτης του είπε και τὰ ἔξης: «*Εκεῖ πού εἶναι τώρα ὁ σύντροφος, θά κουβεντιάξει μέ τούς παλιούς του συντρόφους, τόν (τάδε), τόν (δεῖνα), γιά τούς κοινούς τους ἀγῶνες καί γιά στόχους πού περιμένουν τήν πραγμάτωσή τους*».

- Ἄν εἶναι ἔτσι, πρὸς τίς ἢ «πολιτική κηδεῖα»; Πρὸς τί ἢ ἄρνησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνοδείας στήν ἐξόδιο μοναξιά; Πρὸς τί ἢ ἄρνησις τῆς ἄλλης, τῆς αἰωνίας ζωῆς;

- Τό ἀνησυχητικό στόν τόπο μας εἶναι, ὅτι γιά τήν αὔξησι τῶν πολιτικῶν γάμων, τῆς πολιτικῆς κηδεῖας, τῆς ἀρνήσεως τῶν πάντων, δέν... ἀνησυχοῦν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ διάκονοι.

Διερωτηθήκαμε, μήπως ἓνας λόγος γιά τήν ἐπιλογή «πολιτικῆς κηδεῖας» εἶναι καί ὁ τρόπος πού τελεῖται **ἡ θρησκευτική κηδεῖα**; Ὅταν καί ἐκεῖ οὐσιαστικά ἐπικρατῆ ἡ ἀθεῖα, γιὰ τί μᾶς ξενίζει ἡ πολιτική κηδεῖα;

- Ὅταν **θρηνοῦμε** τούς νεκρούς χωρὶς ἐλπίδα ἀναστάσεως, ὅταν μαυροντύνονται οἱ χριστιανοὶ καί χρυσοντύνονται οἱ δεσποτάδες, τότε πῶς θά πείσουμε ὅτι δέν ἀνήκουμε στους «μὴ ἔχοντας ἐλπίδα»; (Α΄ Θεσ. δ΄ 13).

- Ὅταν στὶς κηδεῖες καί στὰ μνημόσυνα μόνο γιά **ζωή καί ἀνάστασι** δέν μιλάμε, ὅταν τόσα πολλὰ **σπαταλάμε** γύρω ἀπὸ τούς τάφους καί τίς κηδεῖες, ὅταν ἡ μόνη ἐπαφή τοῦ ἱερέα μέ τήν ψυχὴ τοῦ κεκοιμημένου ἢ τῶν συγγενῶν του εἶναι τό **προσοδοφόρο «τριτάγιο»**, τότε τί διαφέρει ἡ πολιτικὴ κηδεῖα τῶν ἀθῶν ἀπὸ τὴν ἄθεη θρησκευτικὴ κηδεῖα μερικῶν... χριστιανῶν;

- Ἄν ἡ Ἐκκλησία λειτουργήσῃ ὡς φορέας ἀληθινῆς ζωῆς καί βεβαίας ἐλπίδας, θά μεταβάλλῃ κάθε **φέρετρο** σέ μεγάλο ἀλλαγῆς καί μετανοίας, κάθε **τάφος** σέ προβολέα ἀναστάσεως καί κάθε **κηδεῖα** σέ ἐπανάστασι κοινωνικῆς ζωῆς.

Σωστά, μέ ἀφορμὴ τὴν πολιτικὴ κηδεῖα τοῦ Λεωνίδα Κύρκου σημειώνει σέ ἐπιφυλλίδα ὁ καθηγητῆς κ. Χρ. Γιανναρᾶς: «*Ἄν ἐρχόμαστε ἀπὸ τό πουθενά*

καί πηγαίνουμε στό τίποτα, τότε γιὰτί καί ὁ ἐφοριακὸς νά μὴ λαδωθεῖ, ὁ γιατρός νά μὴ πάρει φακελάκι, ὁ τραπέζίτης νά μὴ τοκογλυφήσῃ, ὁ κομματάρχης νά μὴ ἐμπαίξει καί ἀπατήσῃ τούς πάντες».

Πᾶμε γιά τό γκρεμό;

Ἦ ἀρχεὶ λύσις ἢ φτάσαμε στό ἀδιέξοδο τῆς **χρεωκοπίας**; Τὰ ἀλλεπάλληλα ἀνακοινωθέντα τοῦ ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν κ. Εὐάγγ. Βενιζέλου ἔχουν περιπλέξει καί τούς πλέον οἰκονομικοὺς ἐγκεφάλους. Τὰ ἀλλεπάλληλα μέτρα, πού ἐξαγγέλλονται γιά ἑκακτες εἰσφορές καί μειώσεις μισθῶν καί συντάξεων, ἔχουν ὀδηγήσει σέ ἀπόγνωσι.

Ἡ ἀγωνία ὄλων τῶν τιμῶν Ἑλλήνων (γιὰτί ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν καί οἱ ἀτιμοὶ Ἕλληνες) ἐκφράζεται μέ τό ἐρώτημα: Μπορεῖ νά σωθῇ οἰκονομικὰ ἡ Ἑλλάδα;

- Πῶς νά σωθῇ, ὅταν λίγοι, ἐλάχιστοι, τηροῦν τὴν τόσο ἀπλῆ, ἀλλὰ δυνατὴ καί δίκαιη συνταγὴ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου: «*Ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν*» (Λουκ. γ΄ 14). Λίγοι ἀρκοῦνται στό **μισθό** τοῦ τίμιου ἰδρώτα, ἐνῶ οἱ πολλοὶ ἔχουν ἀνακαλύψει πηγές **μαύρου χρήματος**.

- Πῶς νά σωθῇ, ὅταν τό λεγόμενο «**ἐνιαῖο μισθολόγιο**» ἐξαγγέλλεται χρόνια, ἀλλὰ ποτέ δέν ἐφαρμόζεται; Ὑπάλληλοι τῶν αὐτῶν προσόντων, τῆς αὐτῆς μορφώσεως, τῶν αὐτῶν ἐργασιακῶν σχέσεων, γιὰτί νά μὴ παίρνουν τὸν ἴδιο μισθό, ἀνάλογα βέβαια μέ τὰ ἔτη ὑπηρεσίας καί τὴν οἰκογενειακὴ τους κατάσταση; Γιὰτί π.χ. ὁ τῆς ΔΕΗ ἢ τοῦ ΟΤΕ ἢ τοῦ ΟΣΕ νά εἰσπράττουν διπλάσια ἢ τριπλάσια ἀπὸ ἓνα δάσκαλο; Ἐχει ὁ μὲν στομάχι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν δέ;

Γιὰτί ὁ δικαστικὸς νά παίρῃ πενταπλάσια, κάποτε καί δεκαπλάσια ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο ἐνὸς ὑπουργείου; Ἐνιαῖο μισθολόγιο γιά ὄλους. Ναί, γιά ὄλους. Αὐτό ἀπαιτεῖ ἡ **δικαιοσύνη**. Αὐτό θέλει μιὰ **κοινωνία ἰσότητα** «*κατὰ τὴν ἐκάστου ἰδίαν χρεῖαν*».

- Πῶς νά σωθῇ, ὅταν τό Κράτος ἐπιδο-

τῆ **ἀνύπαρκτος** ὀργανισμούς, ἀνύπαρκτα ἢ σκιώδη ἐρευνητικά κέντρα, ἀνύπαρκτες Μ.Κ.Ο.;

- Πῶς νά σωθῆ, ὅταν εἰσπράττεται καθημερινά **πολύ μαύρο χρῆμα**, εἴτε ὡς φιλοδωρήματα σέ γιατρούς, εἴτε στά ἰδιαιτέρα φροντιστήρια, εἴτε καί σέ τυχερά παπᾶδων καί δεσποτάδων;

Ὁ λαός περιμένει

Ἔπάρχει λύσις. Εἶναι ὁ Χριστός. Ἄλλὰ λίγοι εἶναι μέ τό Χριστό τοῦ «Μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. κ' 15) Οἱ πλείστοι εἶναι τοῦ **Μαμωνᾶ**. Τοῦ κλεφταῖ Μαμωνᾶ. Τοῦ λήσταρχου Μαμωνᾶ. Τοῦ κομπιναδόρου Μαμωνᾶ. Τοῦ ἀσύλληπτου Μαμωνᾶ.

- Ὁ λαός περιμένει. Τί περιμένει; Νά

συλληφθοῦν αὐτοί πού «τά πήραν»; Ἄξιον καί δίκαιον. Ἄλλά πῶς; Ἄν περιμένη ὁ καπετάνιος νά συλληφθῆ ὁ πειρατής, τό καράβι θά βουλιάξῃ.

- Ὁ λαός περιμένει. Ἄνεξάρτητα ἀπό ποιόι τά πήραν, περιμένει τούς **ἡγέτες** του. Νά ἀρθοῦν σέ **ὑψη προσφοράς**.

- Ὁ **πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας** νά μὴν εἰσπράξῃ ἕνα χρόνο τό μισθό του. Τό ἴδιο καί ὁ **πρωθυπουργός** καί οἱ **ὑπουργοί**.

- Οἱ **βουλευτές** νά εἰσπράττουν ὅσο καί ἕνας καθηγητής. Οἱ **ἐκκλησιαστικοί** νά προβοῦν καί σέ ἄλλες θυσίες.

- Οἱ ἐκκλησιαστικοί τόποι μέ **χρυσά τάματα**, νά ἐκποιήσουν ὅλα τά «τάματα» τους καί νά τά δώσουν ὅλα.

- Ὁ τόπος θέλει ἐλπίδα. Οἱ νέοι προοπτική ζωῆς. Νά μεριάσουν οἱ λίγοι. Γιά νά περάσουν οἱ πολλοί, ὅλοι!

Μόλις κυκλοφόρησε

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη

Χρυσοστομικό λεξικό

τόμος 3

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μιλάει γιά ὅλα τά θέματα στή γλῶσσα του καί στή γλῶσσα τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἐργασία αὐτή τοῦ ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη προσφέρει μικρά κείμενα ἀπό τά ἔργα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, στό πρωτότυπο καί στή δημοτική.

Τό ὅλο ἔργο θά ὀλοκληρωθῆ σέ 5 τόμους (μέ καλλιτεχνική βιβλιοδεσία). Κάθε τόμος ἀποτελεῖται ἀπό 480 σελ. μεγάλου σχήματος (17 x 25). Περιλαμβάνει περίπου 2.000 λήμματα (θέματα). Τό ὅλο ἔργο θά παρουσιάζῃ 10.000 θέματα. Δέν ὑπάρχει ζήτημα, γιά τό ὅποιο δέν ἔχει μιλήσει ὁ μέγας Πατήρ. Καί γιά ὅλα μιλάει παραστατικά, μέ καταπληκτικά παραδείγματα.

- Ὁ πρῶτος τόμος (κυκλοφόρησε τόν Ὀκτωβρ. 2010), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Α, Β, Γ.

- Ὁ δεύτερος τόμος (κυκλοφόρησε τό Μάρτ. 2011), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι.

- Ὁ τρίτος τόμος (κυκλοφορεῖ τόν Ὀκτωβρ. 2011), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Κ, Λ, Μ.

Ὁ τόμος τιμᾶται 20 εὐρώ. Γιά παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713, 2103212107 καί 2109765440. Ἡ στή διεύθυνσι: Ἄρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη, Χριστοκοπίδου 12, 10554 Ἀθήνα.

